

ROBERT TAKARIČ

**MOJ TATA
I JA
U PUBERTETU**

UMESTO SADRŽAJA

Lična karta	9
Gde živimo?	12
Za optuženičkim kuhinjskim stolom	14
Šta je to toliko loše u tom PUBERTETU? ..	19
Bomba u školi	27
Baka iz grada	34
Da li je ovo normalno?	40

Ovo sa bakom i mamom više nije ni smešno	46
Kada preuzmeš ulogu roditelja i ispadneš iz puberteta	63
Najgora muvanja od postanka sveta	77
Ubedljivo najgore muvanje od postanka sveta	85
Premijera	95
Epilog	100
Majina mala priča	104
10 stvari koje je trebalo da znate pre nego što ste OVU knjigu uzeli u ruke	107
O autoru	111

LIČNA KARTA PORODICE SREČKOVIĆ

Otac:

Marko Srećković

Dipl. **istoričar umetnosti**, pčelar, uzgajivač pečuraka, novinar, sportski komentator, turistički vodič, član Upravnog odbora Košarkaškog kluba...

Po maminom mišljenju tata je **U PUBERTE-TU**, a po bakinom to je jedan običan **neradnik** koji nema stalni posao i nije dostojan da joj bude zet.

Majka:

Tea Milenković Srećković

Doktor stomatolog /u prevodu **zubar**/, nekadašnja MIS plaže, nekadašnja atletičarka i najbolji đak jedne generacije. Jednom nedeljno pregleda naše zube, grlo i jezik. Preglede ne može ni tata da preskoči. Samo je probao.

Ja:

Ogi Srećković

Običan đak koji je po majci nalik na oca koji nije uspeo da odraste. Za sada sasvim dovoljno. Celu knjigu sam vam **ispisao**. Nadam se da ćete je i čitati i pozajmljivati i poklanjati.

Sestrica:

Teica Srećković

Učenica koja je tek ovih dana morala da krene u onu istu, moju školu.

Samo ponekad, u goste nam dolazi **Jela**, koja nama deci dođe **baka**, mojoj majci majka a mom tati **UPOZORENJE** da je „Đavo odneo šalu“.

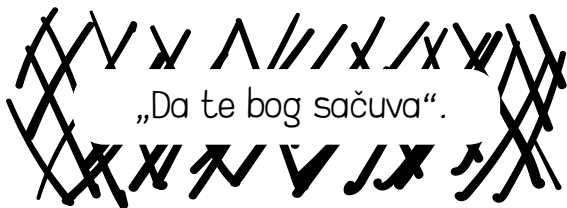
Statisti u porodici Srećković

Hrčak **MORSKI Jojo** (objašnjavao sam sestrici više puta da mi nemamo **MORSKO** prase, ali mislim da je njoj uzaludno bilo šta reći) i mačak **Pera**.

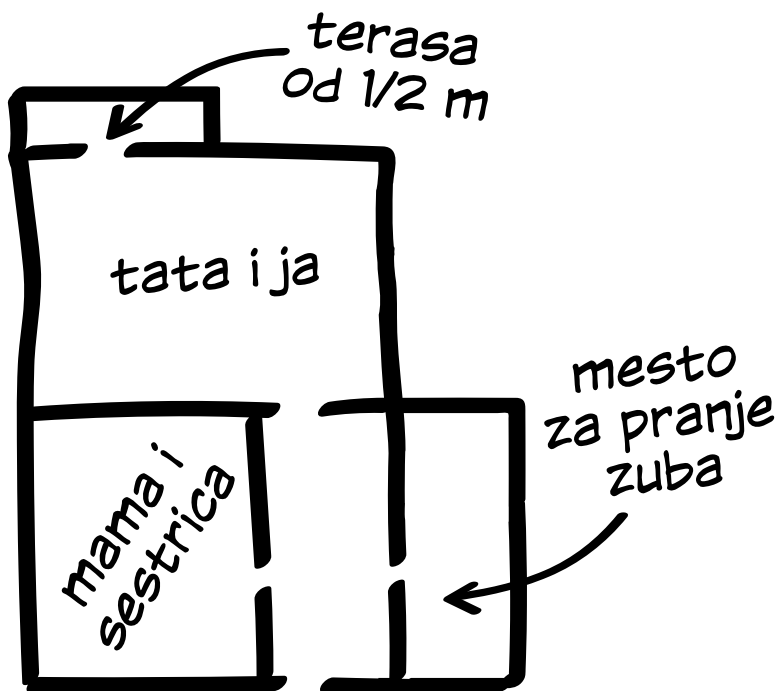
GDE ŽIVIMO?

Paaaaa... majka kaže da smo nekada živeli u Beogradu ali da smo zbog tate i njegovih pčela i ludih hirova, sada sasvim dovoljno **daleko od CIVILIZACIJE**. Živimo u jednom dvosobnom stanu sa terasom od pola metra. Majka ume da kaže da mi živimo na mestu koje se zove

„Da te bog sačuva“.

Deoba soba je sledeća: u maloj smo tata i ja a u još manjoj mama i sestrice. Tata ima jednu **kamp prikolicu** bez točkova i ona se nalazi pored neke šume i pored **košnica**. U kamp prikolici se nalazi i jedan krevet koji po tatinim rečima ima dušu i podseća ga na more i bivšu Jugoslaviju, ma šta mu to značilo.

ZA OPTUŽENIČKIM KUHNJSKIM STOLOM

Bilo je oko 13 časova i majka nas je *lepo i polako* probudila. Rekla je da se sredimo i da nas čeka u kuhinji. E ovoga sam se najviše plašio. Kada te tako lepo probudi i ne kaže ti da ideš i opereš zube.

– E tako **mladići moji**, lepo sedite i odgovarajte na pitanja – počela je. – I molim vas dok nisam ljuta, samo odgovarajte i nemojte da se pravdate. Ništa vam to ne вреди.

– Ovaj, mi nismo... – probao je tata.

– Dosta! Rekla sam da odgovarate na pitanja. Gospodine Srećkoviću, koji je danas dan?

– Paaaaa...

– Četvrtak – odgovorio sam ja.

– Čuo si gospodine Srećkoviću – mama je bila baš besna. – *Četvrtak popodne, školski dan, radni dan, nastavni dan, obavezni dan, sastavni dan, dan kada se ide po zadatke...*

– Imali smo i domaći – dodala je sestra koja se samovoljno priključila nama optuženima i sela kod tate u krilo. Na **optuženički** deo stola se jednostavno ugurala. Srce malo. Ovo je prava sestra. Tu je kada je **najteže**.

– Ti da čutiš. A kada si već tu kaži ocu i bratu gde si ti jutros bila.

– Pa šta sada, da čutim ili da kažem? – pravila je komediju od drame moja mala slatka sestra.

– Da kažeš.

– Bila sam u školi i vratila sam se iz škole.

– Aha! – zaključila je mama. – Čuli ste gospodine Srećkoviću. Bilo dete u školi i vratilo se iz škole. A gde si bio ti?

– Tata i ja smo juče bili u Beogradu i gledali smo **derbi** – izneo sam odbranu jer sam znao da sam i ja kriv.

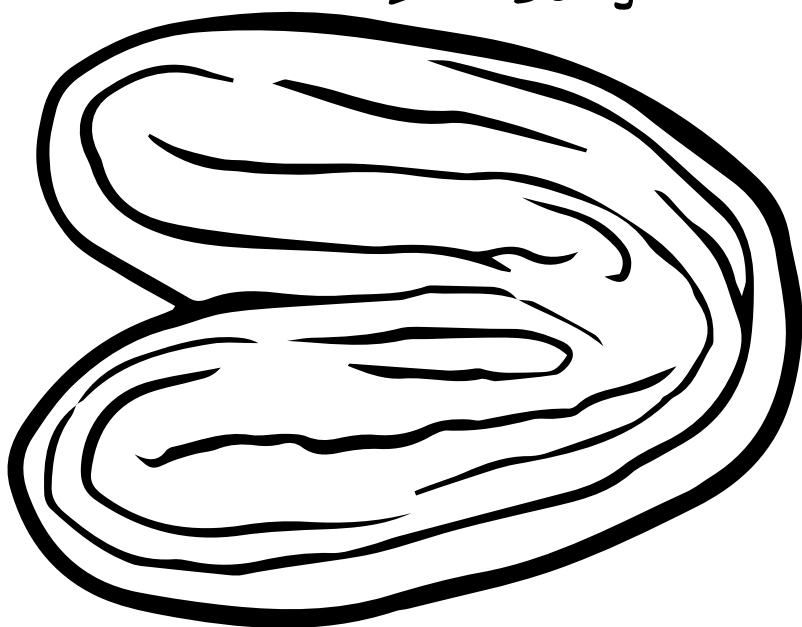
– Derbi?

– Mama, to ti je kada igraju *Partizan* i *Zvezda*. Arena je bila puna. **Pobedili** nas za jedan koš. A mi smo se **pretvarali** da smo partizanovci. Drugačije ne bismo mogli da uđemo.

– Dostaaaa. Srećkoviću, da li je ovo istina? Da li je, molim te lepo, ovo istina?

– Jeste. Mi smo hteli odmah da se vratimo ali smo **zakasnili** na autobus pa smo morali vozom. A stanica je onako baš tamo i baš je udaljena.

↙ burek iz
Beograda

– Išli smo i na **burek** i na **brifing** posle utakmice – dodao sam i uprskao do kraja.

Moja mama, koja je bila strašna zubarka upravo se slomila, i uhvatila za glavu.

– Ali stigli smo **posle ponoći** i nismo hteli da vas budimo. Je l' tako?

Tata je skrivao pogled. Bio je kao ja, kao nespretni dečak.

– Ko će znati da nije bio u školi? Možeš misliti.

– Zvao me je razredni, ludače jedan. Nisi ga probudio da ide na nastavu. Rekao je da on više ne može da pravda časove i da će ga **izbaciti iz škole** zbog vašeg ponašanja.

– Stvarno? – pitao sam. Mislim da sam samo dolio ulje na vatru.

– Ovaj tvoj sin je **gori od tebe** Srećkoviću. Ne... vi ste obojica gori od sebe. Hajde, shvatam ja da je dete u pubertetu. Ali gde si se ti Srećkoviću vratio? Kaži! Je l' si se i ti **vratio** u pubertet? Paaaa... nemam reči. Ti si Srećkoviću jedan pubertetski konj. Ne mogu svi da žive kao ti. Sin ti ide u školu. Ima obaveze.

Vi idete na utakmicu pa na burek pa na voz pa onda usred nedelje spavate.

– A, tata jesi li i meni doneo burek iz Beograda? – pitala je mala.

– Doneli. Kako to misliš da ćemo da zaboravimo na tebe? Bata ti je ostavio u frižideru.

– **Juuuuu** – izustila je.

– Nemam reči. Hajde svi na **pranje zuba** pa da jedemo – završila je majka. To, oko pranja zuba je bio znak da se glavni pretres završio. Ostale stvari, posle posla, rešiće sa tatom.

– Toga dana shvatio sam da smo tata i ja zajedno u pubertetu. Ma šta to značilo i ma šta će se dogoditi.

– Da je normalno, **NIJE**.

– Ali **treba imati** ovakvog tatu.

uuuuuu